

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ กองการเจ้าหน้าที่ โทร. ๗๐๓

ที่ รย ๕๑๐๒๙.๓/ว ๑๕๗๕

วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๖

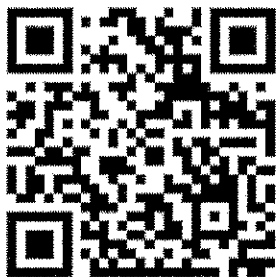
เรื่อง ประชาสัมพันธ์เอกสารเผยแพร่ความรู้ด้านวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม ฉบับที่ ๗/๒๕๖๖

เรียน ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง รองปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง หัวหน้าส่วนราชการ และหัวหน้าหน่วยตรวจสอบภายใน สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง

กองการเจ้าหน้าที่ ขอแจ้งประชาสัมพันธ์เอกสารเผยแพร่ความรู้ด้านวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม ประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๖๖ (ฉบับที่ ๗/๒๕๖๖) โดยเป็นคดีปกครอง กรณีการผิดสัญญาซื้อขายกล้องวงจรปิด มีสิทธิได้รับค่าการงานที่ทำไปหรือไม่ ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๙๑/๒๕๖๕ และตรวจรับทางเบี่ยง แต่ไม่ได้ใช้งานต้องรับผิดหรือไม่ ตามคำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๐๕/๒๕๖๖ ทั้งนี้ สามารถดาวน์โหลด ข้อมูลได้จาก QR Code ที่ปรากฏท้ายหนังสือฉบับนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและแจ้งบุคลากรในสังกัดทราบต่อไป

(นางณมน พุ่มพุกชี)
ผู้อำนวยการกองการเจ้าหน้าที่

ดาวน์โหลดเอกสาร

ข่าวสารด้านวินัยและเสริมสร้างคุณธรรม

ฉบับที่ ๗/๒๕๖๖

ฝ่ายวินัยและส่งเสริมคุณธรรม กองการเจ้าหน้าที่ องค์การบริหารส่วนจังหวัดระยอง ขอเสนอกรณีตัวอย่างอุทาหรณ์จากคดีปกครองกรณีการผิดสัญญาซื้อขายกล้องวงจรปิด มีสิทธิได้รับค่าการทำงานที่ทำไปหรือไม่ และกรณีการตรวจรับทางเปียง แต่ไม่ได้ใช้งานต้องรับผิดหรือไม่ เพื่อเป็นกรณีศึกษา และความรู้เกี่ยวกับกฎหมาย ตามแนวคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด

๑. ผิดสัญญาซื้อขายกล้องวงจรปิด มีสิทธิได้รับค่าการทำงานที่ทำไปหรือไม่

โดย นายปกครอง

ยุคสมัยนี้...ไม่ว่าจะทำอะไร ที่ไหน อย่างไร...ก็จะมีกล้องวงจรปิดบันทึกภาพเหตุการณ์ไว้ได้แทบทุกที่ ยิ่งถ้าเป็นการกระทำในสิ่งที่ผิดกฎหมายด้วยแล้วละก็กล้องวงจรปิดถือเป็นหลักฐานสำคัญในการช่วยติดตามตัวคนร้าย หากไม่ใช่จุดที่กล้องเสียพอดี ซึ่งข้ออ้างนี้อาจทำให้ประชาชนพลเมืองติดคิดหรืออดสงสัยไม่ได้ว่าเสียจริงหรือไม่ แต่ถึงอย่างไรก็ตามกล้องวงจรปิดก็ถือเป็นอุปกรณ์หรือตัวช่วยสำคัญในการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน ซึ่งเจ้าของหรือผู้รับผิดชอบควรต้องคอยตรวจเช็คการทำงานของกล้องอยู่เสมอว่าสามารถใช้งานได้เป็นปกติหรือไม่

ท่ามกลางปัญหาอาชญากรรมและยาเสพติดที่ยังไม่มีทีท่าว่าจะลดความรุนแรงหรือเบาบางลง องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ก็ได้เล็งเห็นถึงปัญหาดังกล่าว โดยจัดทำโครงการรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยในทรัพย์สินของประชาชนในท้องที่ ด้วยการติดตั้งกล้องโทรทัศน์วงจรปิดหรือเรียกสั้น ๆ ว่า “กล้องวงจรปิด” เพื่อให้เกิดความมั่นใจในมาตรการรักษาความปลอดภัย รวมถึงเพื่อป้องปรามเหตุร้ายจากอาชญากรรมและยาเสพติด หรือการกระทำผิดกฎหมายอื่น ๆ ในชุมชน ตลอดจนเพื่อใช้ในการติดตามผู้กระทำความผิดมาลงโทษตามกฎหมายดังที่กล่าวไว้ในตอนต้นด้วย

สำหรับข้อพิพาทที่จะมาชวนคิดชวนคุยกันต่อไป เป็นกรณีที่บริษัทเอกชนแห่งหนึ่งได้ทำสัญญาซื้อขายกล้องวงจรปิด หรือกล้อง CCTV พร้อมติดตั้งกับเทศบาล โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันปัญหา ยาเสพติดและความปลอดภัยในเขตท้องที่ ซึ่งถือเป็นการจัดทำบริการสาธารณะในอำนาจหน้าที่ของเทศบาล สัญญาซื้อขายกล้อง CCTV พร้อมการติดตั้งตามรูปแบบที่เทศบาลกำหนด จึงเป็นสัญญาทางปกครอง ซึ่งเมื่อเกิดปัญหาข้อพิพาทขึ้น ย่อมอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

โดยมูลเหตุของข้อพิพาทมีอยู่ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ชนะการสอบราคาซื้อกล้องโทรทัศน์วงจรปิด หรือกล้อง CCTV พร้อมติดตั้ง จำนวน ๘ ชุด ตามประกาศของเทศบาลแห่งหนึ่ง และได้ทำสัญญาซื้อขายกับเทศบาลดังกล่าว เมื่อผู้ฟ้องคดีส่งมอบกล้อง CCTV พร้อมติดตั้งให้แก่เทศบาลแล้ว คณะกรรมการตรวจรับพัสดุ ได้รายงานความเห็นต่อนายกเทศมนตรีว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขและรายละเอียดแนบท้ายสัญญา อย่างครบถ้วน จึงมีความเห็นว่าจะไม่สามารถทำการตรวจรับงานซื้อในครั้งนี้ได้ เนื่องจากไม่เกิดประโยชน์สูงสุด ต่อราชการ และไม่คุ้มค่ากับงบประมาณในการจัดซื้อ

เทศบาลเห็นว่าผู้ฟ้องคดีผิดสัญญาจึงได้มีหนังสือแจ้งบอกเลิกสัญญาและริบหลักประกันสัญญาไว้เป็นค่าปรับ โดยสงวนสิทธิ์ไม่รับกล้องวงจรปิดที่ผู้ฟ้องคดีนำมาติดตั้งไว้ และให้ผู้ฟ้องคดีนำกล้องวงจรปิดพร้อมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกลับคืนไป เนื่องจากเป็นทรัพย์สินที่รื้อถอนได้ เพื่อให้แต่ละฝ่ายกลับคือสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมก่อนทำสัญญาพิพาท

ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีเห็นว่ากล้องวงจรปิดที่ส่งมอบมีคุณลักษณะพื้นฐานครบถ้วนตามข้อกำหนดในสัญญา แล้วการที่เทศบาลไม่ยอมตรวจรับมอบงานเป็นการปฏิบัติผิดสัญญา ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย และเสื่อมเสียชื่อเสียงในการเข้าประมุลงานกับหน่วยงานของรัฐ ผู้ฟ้องคดีได้เคยมีหนังสือทวงถามให้เทศบาลชำระเงินแล้วแต่เทศบาลเพิกเฉย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองเพื่อขอให้เทศบาลชำระเงินค่ากล้องวงจรปิดที่ติดตั้งไปแล้วให้แก่ผู้ฟ้องคดี

จากข้อโต้แย้งของทั้งสองฝ่าย ฟังแล้วก็ตรงกันข้าม โดยฝ่ายเทศบาลเห็นว่ากล้องวงจรปิดไม่สามารถใช้งานได้ครบถ้วนตามที่กำหนดในสัญญา ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา ส่วนผู้ฟ้องคดีก็แย้งว่ากล้องวงจรปิดที่เป็นปัญหาสามารถใช้งานได้ตามสัญญา การที่เทศบาลไม่ชำระเงินให้จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา สุดท้ายแล้วใครจะเป็นฝ่ายผิดสัญญาและเทศบาลจะต้องชำระเงินค่าการงานหรือค่ากล้องวงจรปิดที่มีการติดตั้งไปแล้วหรือไม่ เพียงใด ไปฟังข้อยุติจากคำพิพากษาของศาลปกครองกันเลยครับ

คดีมีประเด็นที่ศาลต้องพิจารณาว่า การที่เทศบาล (ผู้ถูกฟ้องคดี) บอกเลิกสัญญาซื้อขายกล้องวงจรปิดพร้อมติดตั้งกับผู้ฟ้องคดี ขอบด้วยข้อกฎหมายและข้อสัญญาหรือไม่ รวมทั้งผู้ฟ้องคดีจะมีสิทธิได้รับเงินจากการที่ได้ติดตั้งกล้องวงจรปิดให้แก่เทศบาลไปแล้วหรือไม่ เพียงใด

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าผู้ฟ้องคดีได้ส่งกล้องวงจรปิดพร้อมอุปกรณ์เข้าทดสอบตามวันเวลาที่เทศบาลกำหนด โดยมีนายกเทศมนตรีและผู้เกี่ยวข้อง เช่น ปลัดเทศบาล ผู้อำนวยการกองช่างผู้เชี่ยวชาญทางเทคนิคร่วมกันทำการตรวจสอบ จากนั้นเทศบาลได้มีหนังสือแจ้งให้ผู้ฟ้องคดีเข้าดำเนินการติดตั้งกล้องวงจรปิดตามสัญญาได้ ผู้ฟ้องคดีจึงทำการติดตั้งกล้องวงจรปิดตามวันที่กำหนด จำนวน ๘ ชุด และมีหนังสือขอส่งมอบงาน รวมทั้งมีการแก้ไขและส่งมอบงานครั้งที่ ๒

แต่หลังจากที่คณะกรรมการตรวจรับพัสดุได้ตรวจสอบแล้วยังคงไม่ตรวจรับงาน โดยรายงานผลการตรวจสอบว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติไม่ตรงตามสัญญา เช่น ไม่ส่งมอบโปรแกรมควบคุมและจัดการระบบบันทึกภาพกล้องวงจรปิด (Software Management) คุณสมบัตเครื่องบันทึก NVR (Network Video Recorder) ทำงานไม่สัมพันธ์กับกล้องและไม่เป็นไปตามที่กระทรวง ICT กำหนดรวมทั้งไม่มีการอบรมผู้ใช้งาน เมื่อระบบกล้องวงจรปิดไม่สามารถทำงานได้ครบถ้วนตามเงื่อนไขและข้อกำหนดในสัญญา จึงไม่สามารถตรวจรับพัสดุได้ เทศบาลได้มีหนังสือแจ้งบอกเลิกสัญญาและริบหลักประกันสัญญาไว้เป็นค่าปรับ และให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการนำกล้องวงจรปิดพร้อมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกลับคืนไป ดังนั้น เมื่อผู้ฟ้องคดีส่งมอบกล้องวงจรปิดพร้อมติดตั้งไม่ครบถ้วนตามที่ระบุไว้ในสัญญา จึงเป็นฝ่ายประพฤติผิดสัญญา เทศบาลมีสิทธิที่จะบอกเลิกสัญญาได้โดยชอบซึ่งการบอกเลิกสัญญาส่งผลให้คู่สัญญาแต่ละฝ่ายจำต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามมาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

อย่างไรก็ตาม เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ส่งมอบกล้องวงจรปิดพร้อมติดตั้ง จำนวน ๘ ชุด โดยจากการที่ศาลปกครองชั้นต้นได้ไต่สวนพยานผู้เชี่ยวชาญและจากรายงานของพยานผู้เชี่ยวชาญที่ระบุว่าระบบกล้องวงจรปิดของผู้ฟ้องคดีสามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์การติดตั้งของเทศบาล คือ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาอาชญากรรมและช่วยในการป้องกันภัยในเขตหมู่บ้าน รวมทั้งจากถ้อยคำของผู้ใหญ่บ้านและที่ปรึกษากรรมการหมู่บ้านซึ่งเป็นผู้ใช้กล้องวงจรปิด ระบุว่าสามารถมองเห็นภาพที่หน้าจอเป็นภาพเคลื่อนไหว มองเห็นทั้งเวลากลางวันและกลางคืน ซึ่งในวันที่ลมพัดแรงก็ยังคงเห็นภาพชัดเจนทั้ง ๘ เส้นทางที่ติดตั้งกล้องวงจรปิด จึงพิจารณาได้ว่ากล้องวงจรปิดที่พิพาทสามารถใช้งานได้ โดยเทศบาลต้องใช้ค่าการงาน ในการติดตั้งกล้องวงจรปิดในส่วนที่สามารถใช้งานได้ดังกล่าวให้แก่ผู้ฟ้องคดี

ทั้งนี้ ปรากฏข้อเท็จจริงตามรายงานของพยานผู้เชี่ยวชาญว่า ผลการตรวจสอบอุปกรณ์ กล้องวงจรปิดตามใบเสนอราคาของผู้ฟ้องคดี จำนวน ๑๔ รายการ เป็นอุปกรณ์ที่ไม่มีปัญหาในการติดตั้งและ ใช้งานได้จำนวน ๑๑ รายการ ส่วนอุปกรณ์และรายการที่พบปัญหาการติดตั้งและการใช้งาน มีจำนวน ๓ รายการ คือ โปรแกรมควบคุมและจัดการระบบกล้องโทรทัศน์วงจรปิดซึ่งไม่พบการติดตั้ง ตู้และกล่องกันน้ำสำหรับจัดเก็บอุปกรณ์ภายนอกมีคุณสมบัติไม่ตรงกับรายละเอียดคุณลักษณะระบบ กล้องวงจรปิดที่กำหนดในสัญญาและไม่มีการอบรมผู้ใช้งานระบบ

ศาลปกครองสูงสุดจึงพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้นที่ให้เทศบาลชำระเงินตามสัญญา ในส่วนของอุปกรณ์ที่ไม่มีปัญหาในการติดตั้งและใช้งานได้ จำนวน ๑๑ รายการดังกล่าว (ค่าการงานที่ทำและ ใช้ประโยชน์ได้) ให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๓๙๑ วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๒๙๑/๒๕๖๕)

จากคดีดังกล่าวจะเห็นได้ว่าบริษัทที่รับผิดชอบติดตั้งกล้องวงจรปิดเป็นฝ่ายผิดสัญญา เนื่องจาก ดำเนินการติดตั้งอุปกรณ์ไม่ครบถ้วนและไม่เป็นไปตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในสัญญา ซึ่งคู่สัญญา คือ เทศบาล มีสิทธิที่จะไม่ตรวจรับงานและบอกเลิกสัญญาได้โดยชอบ ซึ่งการเลิกสัญญาดังกล่าวส่งผลให้คู่สัญญา แต่ละฝ่ายจำเป็นต้องให้อีกฝ่ายหนึ่งได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมตามมาตรา ๓๙๑ วรรคหนึ่ง แห่งประมวล กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และโดยที่วรรคสามของมาตราดังกล่าว ได้กำหนดเกี่ยวกับส่วนที่เป็นการงานที่ได้ กระทำให้ตามสัญญาและยอมให้ใช้ประโยชน์ ซึ่งการที่จะชดใช้คืนให้ทำได้ด้วยการใช้เงินตามควรค่าแห่งการ งานนั้น ๆ หรือถ้าในสัญญามีกำหนดว่าให้ใช้เงินตอบแทนก็ให้ใช้ตามนั้น ฉะนั้น เมื่อบริษัทได้ติดตั้งกล้องวงจรปิด ซึ่งสามารถใช้งานได้ (มองเห็นภาพที่หน้าจอเป็นภาพเคลื่อนไหวอย่างชัดเจน) โดยบรรลุตามวัตถุประสงค์ในการ ติดตั้งกล้องวงจรปิดของเทศบาล คือ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติธรรมทั้งช่วยในการป้องกันภัยในเขต หมู่บ้านแม้จะมีบางรายการซึ่งเป็นส่วนน้อยที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดในสัญญา ทำให้ไม่สามารถใช้งานได้ ครบถ้วนตามสัญญาก็ตาม ย่อมถือว่าการงานที่บริษัทได้ทำนั้นเป็นประโยชน์แก่เทศบาล และบริษัทได้ยอมให้ใช้ ทรัพย์สินคือกล้องวงจรปิดที่ติดตั้งแล้ว เทศบาลในฐานะผู้ซื้อจำเป็นต้องชดใช้คืนในส่วน of ค่าการงานที่ไม่มีปัญหา ในการติดตั้งและสามารถใช้งานได้ตามวัตถุประสงค์ให้แก่ผู้ขายคือบริษัทหรือเอกชนคู่สัญญาเพื่อให้คู่สัญญา แต่ละฝ่ายได้กลับคืนสู่ฐานะดังที่เป็นอยู่เดิมซึ่งอาจหมายถึงฐานะเดิม ก่อนทำสัญญาจริง ๆ หรือใกล้เคียงที่สุด ที่สามารถทำได้ เช่น ในกรณีการใช้คืนเงินในส่วนค่าการงานที่ได้ทำให้แก่กันตามสัญญาดังเช่นในคดีนี้นั้นเองครับ

(ปรึกษาคดีปกครองได้ที่ สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕ และสืบค้นเรื่องอื่น ๆ ได้จาก www.admincourt.go.th เมนูวิชาการ เมนูย่อยอุทธรณ์ จากคดีปกครอง)

๒. ตรวจรับทางเบี่ยง แต่ไม่ได้ใช้งาน ... ต้องรับผิดชอบหรือไม่

โดย ลุงถูกต้อง

“พี่จะพาน้องล่องใต้ไปเที่ยวทะเล นั่งเรือลงเลดำดูปะการัง พี่จะพาน้องตกหมึกตอนตีทุกวัน แล้วมานั่งชมจันทร์ด้วยกันสองคน ...” เข้านี้ ลุงถูกต้องฮัมเพลงเบา ๆ เพราะกำลังจะข้ามสะพานไปเกาะที่อยู่ ใกล้ ๆ ตัวเมืองภูเก็ต ซึ่งพาให้นักไปถึงคดีเกี่ยวกับการปรับปรุงสะพานคดีหนึ่ง ลุงจะขอเล่าให้ฟังสั้น ๆ ครับ

ประเด็นปัญหา : นายก อบต. ทำสัญญาจ้างปรับปรุงสะพานเชื่อมระหว่างเกาะเข้าเมือง โดยได้รับการจัดสรรงบประมาณจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ซึ่งมีข้อกำหนดให้สร้างทางเบียงเพื่อใช้สัญจรระหว่างดำเนินการ ต่อมา สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดินตรวจสอบพบว่างานทางเบียงไม่ได้ใช้ประโยชน์ เนื่องจากทางเบียงควรต้องสร้างพร้อมกับหรือหลังจากเรือถนนสะพานเก่าด้านทิศเหนือ แต่ได้ก่อสร้างหลังจากที่คณะกรรมการตรวจการจ้างไม่ตรวจรับงานงวดแรกเพราะไม่มีทางเบียง และได้มาตรวจรับในภายหลังที่มีการสร้างทางเบียงแล้วเสร็จ ซึ่งก่อนหน้าประชาชนได้ใช้สะพานเดิมด้านทิศใต้ที่ยังไม่มีเรือถนนในการสัญจรและเมื่อเรือสะพานด้านทิศใต้ ก็ใช้สะพานด้านทิศเหนือที่สร้างใหม่ โดยไม่ได้ใช้ทางเบียงเพราะสร้างล่าช้าและเป็นทางตัน (มีเสาไฟฟ้ากีดขวาง) อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีในฐานะกรรมการตรวจการจ้างรับผิดชอบตามคดี

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาว่า : เมื่อผู้รับจ้างส่งมอบงานงวดที่ ๑ โดยไม่ได้ก่อสร้างทางเบียง ผู้ฟ้องคดีได้รายงานให้นายก อบต. (ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑) ทราบปัญหา โดยนายก อบต. ได้มีหนังสือแจ้งผู้รับจ้างให้ก่อสร้างทางเบียงให้แล้วเสร็จ จึงถือว่าได้แสดงเจตนาให้ผู้รับจ้างก่อสร้างทางเบียงให้เป็นไปตามสัญญา ต่อมาผู้รับจ้างได้ส่งมอบงานอีกครั้ง แต่ทางเบียงใช้งานไม่ได้เพราะมีบ้านเรือนและเสาไฟฟ้ากีดขวางอยู่ นายก อบต. ยังคงมีหนังสือแจ้งผู้รับจ้างให้ดำเนินการให้เรียบร้อยก่อนส่งมอบ กระทั่งมีการแก้ไขและส่งมอบงานอีกครั้งโดยครั้งนี้ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจรับงานทางเบียงเนื่องจากเป็นไปตามข้อกำหนดในสัญญา ซึ่งกำหนดรายละเอียดขั้นตอนการก่อสร้างว่าผู้รับจ้างจะทำการเรือสะพานเดิมที่ชำรุดโดยใช้แรงงานเครื่องจักรที่มีประสิทธิภาพ จากนั้นจะทำทางเบียงเพื่อให้รถสัญจรไปมาได้สะดวกขณะทำงานก่อสร้าง

เมื่อผู้รับจ้างดำเนินการก่อสร้างเป็นตามที่กำหนดในสัญญา คณะกรรมการตรวจการจ้าง จึงมีหน้าที่เพียงตรวจงานจ้างให้เป็นไปตามแบบรูปรายการละเอียดและข้อกำหนดในสัญญาจ้างเท่านั้น แม้นายก อบต. จะอ้างว่าผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตามข้อ ๔๘ (๒) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๘ (ปัจจุบัน คือ ข้อ ๑๗๖ (๔) ของระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างและการบริหารพัสดุภาครัฐ พ.ศ. ๒๕๖๐) ในการเปลี่ยนแปลง แก้ไข หรือตัดทอนงานจ้างนั้น ศาลเห็นว่าไม่อาจรับฟังได้ เนื่องจากการสั่งดังกล่าวต้องเป็นกรณีที่มีข้อสงสัยหรือเห็นว่าตามหลักวิชาการไม่น่าจะเป็นไปได้ จึงให้สั่งแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควรและตามหลักวิชาการข้าง เพื่อให้เป็นไปตามที่กำหนดในสัญญาซึ่งการสร้างทางเบียงนี้ไม่ได้มีกรณีเช่นว่า

ฉะนั้น เมื่อทางเบียงซึ่งตรวจรับเป็นไปตามที่กำหนดในสัญญา การที่จะไม่ได้ใช้ประโยชน์หรือใช้ประโยชน์ไม่ได้หรือไม่ จึงอยู่นอกเหนือจากอำนาจหน้าที่ของกรรมการตรวจการจ้าง กรณีไม่ถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงที่ผู้ฟ้องคดีจะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทน ศาลปกครองสูงสุดพิพากษายืนตามศาลปกครองชั้นต้นที่ให้เพิกถอนคำสั่งพิพากษา (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. ๑๐๕/๒๕๖๖)

สรุปได้ว่า : คณะกรรมการตรวจการจ้างมีหน้าที่ตรวจรับงานหรือสั่งให้แก้ไขหรือตัดทอนงาน เพื่อให้เป็นไปตามแบบรูปรายการละเอียดและข้อกำหนดในสัญญาจ้าง ส่วนการแก้ไขข้อกำหนดในสัญญาเป็นอำนาจของผู้ว่าจ้าง ซึ่งกรณีพิพาทนี้ นายก อบต. ได้รับทราบการรายงานปัญหาแล้ว แต่ยังคงแจ้งให้ผู้ว่าจ้างดำเนินการสร้างทางเบียงต่อไป ย่อมถือว่ามีเจตนาให้สร้างทางเบียงให้เป็นไปตามข้อกำหนดในสัญญาจ้างเมื่อทางเบียงไม่ได้ใช้ประโยชน์ จึงมิใช่ความผิดของคณะกรรมการตรวจการจ้างแต่อย่างใด

(ปรึกษาการฟ้องคดีปกครองได้ที่สายด่วนศาลปกครอง ๑๓๕๕)